

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicis totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1687

XI. In Domin. VI. Post Epiphan. Simile est regnum cælorum grano sinapis.
Matth. 13. Arg. Condimentum sinapsis.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56286)

CONCIO XI.
IN DOMINICA VI. POST EPIPH.
Simile est regnum cælorum grano sinapis.

Matth. 13.

ARGUMENTUM.
CONDIMENTUM SINAPIS.

I. **Q**uemadmodum regnum cælorum in sacris paginis diversimodè accipitur; ita & sinapi multifariam admittit interpretationem.

S. Greg. lib.
19. mor.
c. II.

Christus
sinapi.

Psal. 18. 4.

A. Ut alios mittam, à S. Gregorio tum ob alias qualitates Christo Domino habilissimè aptatur. Ait enim : *Ipse est granum sinapis, qui in horti sepultura plantatus, arbor magna surrexit.* Granum erat, cum moreretur, arbor cum ad vitam immortalem resurgeret; granum per humilitatem carnis, arbor per potentiam majestatis; granum, quia vidimus eum, & non erat aspectus; arbor autem, quia speciosus formâ præ filiis hominum. Hujus arboris rami Apostoli, eorumque successores sunt, longè latèque per orbem terrarum diffusi. De iis enim oraculo protulit Psaltes : *In omnem terram exiit sonus eorum, & in fines orbis terræ verba eorum.* In istius

ramis volucres nidulantur, & quiescunt; quia sanctæ animæ contemplationis alis, ac virtutum plumis, à terrenis sublevatæ, in illo, à vitæ hujus irrequietis curis, respirant. Hoc si in mortario crucis positum, jugi meditatione teratur, mirum in modum vim suam exerit; nequicquam tam crudum, indigestumque reperire est, quod non condiat, ac indulcoret. Quod demonstrandum erit.

PARTITIO.

II. **T**Ria vulgò palato humano arri-
dent fercula, & totidem ex ad-
verso bilem, nausæamque movent.
Priora sunt ex bonis fortunæ, quæ con-
cupiscunt oculi, ex bonis corporis, quæ
blandiuntur carni, ex bonis famæ, quæ
exuberant in spiritum. Posteriora sunt,
quæ ex defectu præcedentium bono-
rum

Fercula
sapida &
insipida.

rūm redundant, uti est paupertas, contemptus, dolor. Hæc quum nobis non delibanda duntaxat, sed & exhaurienda sint, sinapi divino in condimentum assumpto mirum in modum indulcorantur.

§. I.

Sinapi Divino conditur humana egestas.

III. **I**Nferatur ferculum primum ex pauperie, egestate, nuditate, aliisque miseriis confectum. Eheu, quàm fatuum! quàm insipidum! quàm insulsum est istud! Cujus in Lares, seu abacum infertur, eundem illico à basi omnis felicitatis præcipitat, omni aspectu, seu respectu destituit, eidem ad splendida quævis aditum intercludit, & alterius gratiâ vivere cogit. Verè dictum: *Pauper ubique jacet.* Jacet, & succumbit in lite; jacet, & succumbit fame, frigore, nuditate; jacet, & prosternitur in obvio fimeto. Sentiunt id melius, quos vexat res angusta domi; quàm ego verbis elucidare queam.

Quid hîc faciendum? Qua ratione bolus hic, imò offa integerrima ligurienda? Sinapi præfatum adhibendum; & amaritudo temperabitur. Si quispiam est, quem sors tam iniqua premit, tamque acerbam ingessit offam; expendat quàm nudus, & egenus factus sit pro nobis filius Dei; cum esset ditissimus omnium. Excutiat supellectilem geneleos ipsius, quid videbit? Reclinatorium in stabulo, thronum in præsepio, matrem in fœno. Quid videbit? Satellites pecudes, aulam caulam, laciniam pro bysso, purpuram in panno vi-

lissimo. Quid videbit? Majestatem in humilitate; opulentiam in nuditate; felicitatem in miseria. Tale elegit mundi fabricator nativitatæ suæ hospitium; hujusmodi delicias nactus est Unigenitus Dei; tantam commoditatem sortitum est sacratissimæ Virginis puerperium. Quid jam ætate in adulta? Num illi vestiarium multiplici veste pro regum, ac principum more instructum? Nihil minus. Unica vulgari veste, quæ cum crescente & ipsa cresceret, definiebatur. Num penus ciborum copiâ infartum? Neutiquam. Ex eleemosyna enim, eaque tenui vitam tollerebat, & in itineribus mendicorum in morem, supra lapidem aliquem, vel in viridi cespite confidens, extemporaneum prandiolum, idque sæpius, ut credibile, ex solo panis fragmento confectum sumebat. Num fortè suis minimum gaudebat Penatibus? Et istis destituebatur. *Non habebat ubi caput suum reclinaret;* sed vel gratuita utebatur mansione, vel nuda humus ei stratum, cælum omnibus commune tegumentum sufficiebat. Ita nudus in terram natus, in summa egestate enutritus, in extrema item pauperie mortuus. Talis in crucem moriturus ascendit, quales nos author naturæ in vitam efformavit. Nudus in terrestri paradyso homo primus habitavit, nudus in paradyso cælestem secundus homo, seu Adam introivit. Itaque in crucem fixus rebus omnibus despoliatus est; ipsis vestibus, quas etiamnum habuerat, exutus, militibus sortes de illis jacentibus.

Vah & nobis durum fuerit eidem Deo, ac Domino nostro assimilari? pari cum eo contubernio, mensa, commo-

*Passio
Christi
condit de-
fectus pau-
peratis.*

*Pauper
ubique
jacet.*

*Christi
paupertas
in omni-
bus.*

Luc. 9. 58.

ditate frui? Expendamus quæso altiùs, si Regum quispiam gregario militi parrem habitum, victum habitationemque appromitteret, ac ipse uteretur, quantæ id sibi gloriæ duceret? quàm se felicem deprædicaret? Nobis verò plerisque, quum id ipsum à Rege Regum conceditur, ringimur, indignamur, Superos inferosque laceessimus.

Amor subditorum erga dominos.

IV. Ethnicorum plerique tam erant amantes Regum suorum, ut si membra distorta, aut luxata haberent, ipsi ultro in propria desævirent; si Regi deessent oculi, ipsi sese exocularent; si detruncata esset manus, ipsi pariter se mutilarent, ut hoc indicio fidem suam illis adstruerent. Et nobis replico iterum grave erit, & intollerabile, vel fortuito in paupertatis suppellectili conformes extitisse Domino nostro, qui tamen indigitari volumus fideles? O si hoc divinum sinapi probè masticarem, ac trutinarem, profectò fella nostra in mella converterentur; omnis penuria abundantiam quandam præferret.

Chron. S. Franc. par. 2. l. 4.

Simile Exemplum habetur p. 1. hist. Ord. S. Domin.

V. Hac ratione paupertatis farcinam levem, & panem furfuraceum, ac mucidum, dulciarium reddidit benignissimus JESUS cuidam delicatioribus enutrito, è Tyronibus S. Francisci Seraphici. Huic, utpote illustribus orto natalibus, & escarum cupediis à teneris assueto, nimius, ac intollerabilis omnino visus est illius Ordinis strictissimi, ac sanctissimi rigor. Itaque in animum induxit, habitum deponere, & ad pristinas in patrias ædes remigrare delicias. Hoc obstinatus proposito, ad exitum è monasterio tentandum sese demittit,

& januam versùs suspensis non minùs plantis, quàm cogitationibus adrepit. Recurrente autem in oculos obviâ Domini Assertoris sui icone, eidem advolvitur, veniam, gratiamque demissè exoraturus.

Quid sit? Stupefcite Domini Dei nostri in suos clementiam! Dum orat, extra se rapitur, videtque sibi Christum Dominum cum Matre sua approximantem, & sciscitantem, qua de causa manum à jugo suo retrahere cogitet, quod tam alacriter pro salute animæ suæ suscepisset? Tum ille: Domine mi ignosce, non sum ferendo tanto oneri, totus languo, & panis, quem ingero, torquet viscera, & vix non strangulat fauces meas. Non est hic panis filiorum, sed mancipiorum. Quanquam & illa multo meliore polline, ac similâ victitant; & in deliciis reponerem, si ossa mercenariis patris mei condita, mihi contingeret. Pace itaque tua, mi Domine, tuâque veniâ in sæculo tibi deinceps deserviam, tuus tamen semper futurus, isque addictissimus. Cui Dominus: Ita sanè est fili mi; victitant alii lautius, indulgent liberalioribus epulis, & lubentiæ suæ litant profusissimè. At num te fallit, pecora à sagina ad macellum deduci? Num te latet, quòd qui carnem suam nutrit molliùs, ejusdem ferocitati patrocinari? Etenim recalcitrat illa imperiis, dum laetatur cupediis; nec unquam animæ est melius, quàm cum corpori pessimè. Squarosis, ac gregariis affuetum corpus fragmentis, virtuti obstetricatur; & ad heroica exantlanda facinora ingrandescit. Nec unquam athletis meis cibus ullus, aut durus, aut fatuus est visus, reducto in

Panis durus fit sapidus memoria passionis Christi.

Et in memoriam amarissimo calice passionis meae. Emulator eosdem, & si etiamnum hoc mucidi panis fragmentum tibi desipit, vulneribus meis infige, & dulcescet. Fecit ille, & subinde bolos omnes, etsi crassissimos, durissimosque pro saccharitate habuit. Quod si nos vicissim hoc exemplo edocti, eundem sequeremur, nullus dubito, quin idem nobis eveniret, & omnes nostri defectus in quosdam cornucopias conflarentur.

§. II.

*Contemptus, ac infamia conduntur
sinapi divino.*

VI. **A**lterum ferculum mundi, quo suos tractat, est contemptus ac convitium. Idque multò durius, atque insulsius priore est. Paupertas enim ritè tollerata, non tam dedecus est, aut onus, quàm gloria, & honos. Meliùs identidem hospitat, & moratur gaudium, & decus in paupertatis tugurio, quàm in opulentiae prætório. Sæpe qui nec unum calculare novit obulum, in numerato habet felicitatem. Dignitas enim censu non constat; nec honos semper suppellectili mensuratur.

*Calumnia
gravissima.*

*Eraf. l. I.
Apoph.*

At verò proscindi convitiis, affici ignominia, criminationum telis configi, hi boli tam saxei, ferrei que sunt, ut vix sint digerendo. Verè Thearidas sciscitanti, an gladius acutus, respondit: *Acutior calumnia.* Ille corpus dissuit, ista animam ipsam transfigit. Præoptaret honestus quisque sibi vulnus infligi,

quàm verborum contumeliis lacerari. Illud enim vel unguento curatur, vel diuturnitate ipsa temporis obducitur; ista crescit eundo, & quo palpatur magis, profundius penetrat. Quot inveniuntur, qui à lustro uno, & altero his telis faucii, eadem, tentata omni arte, extrahere nequeunt? Quot inquam, sunt, quibus ferrum hoc præacutum intimis hæret fixum medullis, nec medicabile vulnus esse videtur? Ergone omnino animis cadendum? Absit. Adhibeatur sinapi evangelicum, & medebitur.

VII. Reducatur, inquam, in mentem Christus Servator noster, & virulentus hic bolus multò citius digeretur. Quis enim ille, & quanto non dignus honore, ac reverentiâ? Numquid non ipse Romanorum imperium, imò Orbem cum dignitate administrasset? Numquid summo Hebræorum sacerdotio sanctissimè functus non fuisset? Et tamen oblatam sibi dignitatem ultrò despuit.

*Christi
vulnera
& impropria.*

Cùm ageretur de uno ex captivis dimittendo, Barabbæ nimirum & Christi, ipse Latroni postpositus, & cum iniquis reputatus; non solum ut idiota, cum esset aterna Sapiencia; sed ut fatuus habitus, & irrisus; cum esset Rex gloriæ; ut servus emptitius flagellis dirissimè, æque ac ignominiosissimè verberatus, quam esset ipsa sanctitas; characteribus peccatorum insignitus, & ut scelestissimus quisque omni tormentorum genere excarnificatus. Nullum convitium fingi potuit, quod ipse non sustinuerit; Samaritanus, & idololatra nuncupatus, dæmoniacus,

pseudopropheta, seductor, helluo, amicus publicanorum, proditor patriæ, & notis sub similibus affectus.

Infamia honestatur nostra contumeliis Christi.

Ergo si Deus tuus in maiestate sua adorandus, in gloria æternus, in omnibus perfectionibus infinitus, tantis impetitus est convitiis; ac criminibus notatus in summa sua innocentia; tibi ô Christiane, scilicet quodpiam, aut aculeatum verbum sufferre amore ipsius intolerandum erit? Si ille amore tui non horruit fabula fieri, ac ludibrio esse; tu confundêris gratâ vicissitudine alii posthaberi? O mi dilecte, nondum te vidi illusum propalam, nondum te audivi ludificatum ab omnibus, quem admodum Dominum tuum; nondum te legi seductorem coram tribunali, & patibulo dignum citra omnem culpam accusatum. Quæ sparguntur de te, privatim dicta sunt, idque non tam perverfo, ut suspicaris, animo; & hæc concoquere non poteris? Compone te quæso, cum Christo; illius innocentiam, ac sanctimoniam, cum tuis sceleribus; illius Maiestatem, cum tua vilitate; & nullo negotio assequêris, quàm illa convitia Christo Domino tuo disconveniunt, tam propriè tibi convenire.

Peccatum unum dignum reddet ludibrio.

Si vel unum peccatum commisisses in vita tua, idque millies jam sacra exhomologesi expiasses, dignus etiamnum esses omni ironiâ, ac insaniâ; quanto ergo dignus es dedecore, cum indies prope tenet dehonestare ac infamare sceleribus non desistas? Cur itaque minora, quàm mereantur tua flagitia, non suffers ludibria, sarcasmos, convitia? Cur te Domino tuo, si innocens es, assimilari non exultas? Cur sanctos Apostolos non imitaris gauden-

tes, quoniam *digni habiti essent, pro nomine JESU contumeliam pati.* An te cum arrogantissimo Lucifero meliorem Deo tuo reputas; qui licet homo, & reus sis, cum Filio Dei innocentissimo ludificari indignaris? Mastica, & remastica, ruminare, ac reruminare quæso sinapi hoc cæleste, & saporem in ipsis experiere convitiis.

AA. s. 41.

VIII. Hoc embammate S. Petro Dominicanæ Familiæ viro religiosissimo, ad sufferendam æquo animo contumeliam, Christus ipse succurrit. Visæ cum hoc erant, vel audita duntaxat lapsæ cælo virgines in cubiculo cum eodem fermocinantes. Delatus eapropter ad Priorem, cum id neutiquam inficiaretur, & ut cælestes hospites, ac gratias celaret, se magnum peccatorem confessus fuisset, ad Ephesinum cœnobium quasi pro expiando scelere relegatus est. Ibi cum in noctis conticinio coram Crucifixi imagine in templo oraret, & secum suum dedecus, ac infamiam tristis volutans, amicè cum Christo exoptularet, diceretque: Cur me, ô bone JESU, servum tibi semper devotissimum, tantâ affici infamia permittis? Quid gravius, quid indignius homini religioso affingi potest, atque id quod mihi imputatur? Quid magis derestandum, quàm si vas sacrum temeretur fordibus? quàm si cygnus quispiam sit in cucullo, corvus in corpore; quàm si Religiosus Veneris castra sequatur? Et tamen, ô mi JESU, hanc notam ego patior; qui nihil antiquius habui puritate corporis, & animi. Tu nôsti, ô Domine, quòd millies malim mori, quàm scèdari. Tu nôsti, quòd non ab iis, qui hircos, sed qui te Agnum sine macula sequun-

Petri Martini. O. S. D. historia Padag. Christi. p. d. c. 8. s. 3.

quuntur, visitatione dignatus sum. Tu nōsti, inquam, cor meum, & quōd nihil horum fecerim, quæ alii per ignorantiam composuerunt aduersum me.

Auduit hæc piissimus JESUS, & cū nullum finem querelis poneret, amicē eundem interpellavit: Et ego ô Petre quid feci, ut tot, ac tantis onerarer convitiis; & perinde ac hominum sceleratissimus, inter iniquos reputarer? Age, dic mihi quodnam scelus commisti, quæ occasio condemnationis? Edic, quodnam præceptum Patris mei violavi, cui injuriosus extiti, & ex me disce opprobria, & infamiam hanc libenter perferre; ex meis sputis stude infamiam tuam condire.

Hoc remedium, hoc sinapi omnem angorem animi ex infamia conceptum condit; in tantum ut gloriaretur, quōd cum Christo Domino pateretur, & conformis fieri dignus haberetur. Confide & tibi (quisquis es) ludificato saporem allaturum, si eodem identidem usus fueris.

§. III.

Dolores ac cruciatus corporis caelesti Sinapi leniuntur.

IX. Tertium ferculum omnium aliorum insulsissimum, & acerbissimum sunt dolores, & cruciatus corporis. Quantum ex hoc plerique mortaliū non degustant? quantum absorbere, & exhaurire non coguntur? Alius patitur in parte corporis, alius in toto. Alius uno constictatur morbo, alii pluribus. Illum cephalgia in capite excruciat, hujus cerebrum vertigo rotat, alie-

Tribulationes hominum multæ.

nat à mente insania, versat è bile, aut calida expiratione, in februm vigore, delirium; & inflammata phrenitis. Alios Comitialis, seu Herculeus morbus præcipitat, infestat lippitudo, & cæcitas, astma, cordolium, tormina, colici dolores, cæteraque morborum generagenti dolore conficiunt. Sunt demum nonnulli, quibus, à planta pedis, usque ad verticem capitis, non est sanitas.

Et ut hi patiuntur in corpore: ita alii multò gravius constictantur in anima.

X. B. Angela de Fuligno admirandam facit descriptionem pœnarum interiorum, quibus nonnunquam exercita. Ait enim animam suam fuisse in tormento, simili ejus, quo quispiam manibus, ac pedibus ligatis, suspensus esset per collum, & tamen non strangularetur; sed maneret in statu hominis versantis inter mortem, & vitam; absque ulla spe succursus, non valentis se sustentare pedibus, neque juvare manibus, neque os aperire ad clamandum, neque etiam suspirare, aut ingemiscere. Ita quodque premuntur alii, & lapidem veluti appressum præcordiis sentiunt.

XI. Quid hîc faciendum? Quomodo hi boli masticandi? Accipe Sinapi divinum, & condies illos. Cogita dico quantos angores, quantos dolores ille tuus dilectus sustinuerit. Vix illi octiduum effluerat, & mox cultri in carnem ipsius tenerimam sunt expediti. Crevit deinde in subjectione, nunquam citra dolores, seu angores minimum animi. Non minor enim latuit afflictio in corde JESU ab illo primo instanti suæ conceptionis; quàm habuit in hor-

B. Angela afflictiones, In Vita.

Christi passio mactetur doloribus.

to; quum sanguinem per omnia membra sudaret. Ut enim istic ex vivida apprehensione cruciatuum passionis suæ afflictus fuit, ita æquè intensè apprehendit eosdem dolores in utero amatissimæ Matris. Et ut intensissimè sibi tum observabantur opprobria, contemptus, ironiæ; ita perfectissimè proposita fuit illius intellectui, sine ulla ambiguitate, difficultas omnis vincenda, & exuperanda, cum primum negotium salutis nostræ tractare cœpisset. Unde nisi divinâ dispensatione adjutus fuisset, illo ipso instanti, quo cœpit vivere, præ doloris magnitudine mortuus fuisset. Demum ut colophonem vitæ, ac dolorum imponeret, omnium odio, opprobrio, plausu apprehensus, & condemnatus; ut illi soli, qui est misericordia ipsa, deficeret misericordia hominum. Passus in super festâ luce, in excelso, cum duobus latronibus, perinde ac dux eorum in medio constitutus; à suo populo, non à Scythis, & barbaris, sine ullo admisso, aut quæsito solatio; acerbissimum omnium crucis supplicium.

XII. O utinam hoc sinapi seriò, & sæpius masticarem in doloribus nostris, vix fieri posset, quin non indulcorarentur nobis amara omnia, & palato corrupto gustum reconciliarent. *Si passio Christi in memoriam revocetur, nihil adeo durum est, quod non equanimiter, tolleretur, inquit S. Gregorius.* Nulla aqua tam amara, quæ ligno crucis non dulcescat; nullus bolus adversitatum tam durus, quem ignis in ligno ejusdem succensus non emolliat, nullum fel tam insipidum, quod aloë passionis in mel non convertat.

*Passio
Christi cõ-
dimentum
dolorum.
S. Greg.*

XIII. Reducite quæso in memoriam Legatos summi Numinis Apostolos inquam, tribulationibus, & opprobriis exaturatos, & tamen jubilantes in his omnibus: *Ibant gaudentes à conspectu concilii, quoniam digni habiti essent, pro nomine JESU contumeliam (sputa, verbera) pati.* Revocate alios SS. Martyres distentos in equuleo, in sartagine tostos, forcipibus ignitis dilaniatos, in bovem cœneum inclusos, omni que tormentorum apparatu divexatos, & nihilominus epulantes cum gaudio in his omnibus, & contestantes cum S. Marco, & Marcelliano, quòd nunquam tam jucundè epulati essent, quàm libenter tormenta perferrent. Subeant alii purpureæ patientiæ principes insonantes in angustiis, & pressuris: *Amplius Domine, amplius Domine.* Vel, *aut pati aut mori;* Vel: *Nihil me delectat, nisi quod cruciat.* Unde hisce tam insipidarum epularum appetitus? Unde tantus gustus? Non aliunde, nisi quòd sinapi identidem, & plenis faucibus masticaverunt; non aliunde, quàm quòd Jesum Crucifixum altè menti impresserint. *Si passio Christi &c.*

XIV. Huic, ut aliis adducendis superse deam, omnem suum gustum, quem sentiebat, in stupendis doloribus suis adscribere solita B. Lydvina Virgo. Amor quippe Christi crucifixi, & meditatio amarissimæ Passionis ejus, ita crevit in sanctissima ejus anima, ut nihil ei occurreret majoris solatii, quàm in illis foraminibus, ac plagis, instar columbæ nidificantis, jugiter commorari. Ejus enim vulnera, doloresque intensissimi adeo præcordia illius penetraverant, ut quamvis ipsa in singulis membris suis,

omnis

Act. 5. 41.

*Martyr.
Rom. 18.
Junii.*

*Vita S.
Xav. & S.
Cath. Sen.*

*S. Lydvina
V. patientia.
Laur. Sur.
in Vita.
14. Apr.*

fuis, omnis generis vehementissimos cruciatus pateretur; in tantum, ut cuncti, qui eam intuerentur, non possent non multa commiseratione affici; ipsa tamen eos cruciatus nihili reputabat, & jucundissime Domino psallebat in hymnis, & canticis. Tota vita ejus in Christi rebus gestis, tanquam in viridario amœnissimo versabatur, iis meditando trahebat ardentissima ex imo pectore suspiria, ex oculis lachrymarum rorabat imbrem, & iis deficientibus guttas sanguineas, quas apud familiares rosas indigitare est solita.

*Joan. Tom-
vius in
vita S. Lu-
dov.*

XV. Perspectam vim hujus sinapi habere ipsi Bisurmanni. Ex quibus unus sacri belli tempore proceres Francos in Ægypto captivos salutatum accessit, ex iisque sciscitatus est: Num in unum Deum crederent, qui ex Virgine natus, in cruce affixus, mortuusque esset, dieque tertio se in vitam revocasset? Quibus se ita credere affirmantibus, subjecit: *Eos neque fracto animo, neque mestos esse debere, si tantulam calamitatem subirent ejus nomine, qui extrema supplicia pro ipsis exantlasset; eosque nondum ad mortem pro eo decertasse. Quis si tanta fuerit potestatis, ut triumphata morte se ipsum a sepulchro excitavit, certo in animum inducere oportere, fore ut etiam ipsos brevi calamitatibus illis eximeret.* Jocosane, an seria fuerit illa consolatio, non habeo dicere; id ajo, vel barbaro argumentum hoc efficacissimum visum fuisse ad temperandas quasvis animi ægrimonias, corporisque afflictationes. Id ajo, nos millies feliciores incredulis, qui tanto consolationum favo destituuntur; nec habent, quo suas condiant acerbitates. Id ajo,

jam pridem in ligno illo Sinai hunc fructum adumbratum, quod cum misisset in aquas Moyses, in dulcedinem versa sunt. *Per lignum aquas dulces facit, ait S. August. presfigurans gratiam, & gloriam crucis, cujus illud typum gerebat.*

*S. Aug. q.
53. in Exo.*

Tantum hoc lignum saporis Judæis, tantum aliis Sanctis contulit hoc celeste sinapi, tantæ vel ab ipsis incredulis, creditum est, esse virtutis.

*Memoria
Passionis
Christi
utilissima.*

XVI. Et numquid minus efficax etiamnum est, si eo rite usi fuerimus? Numquid emarcuit, aut evanuit virtus ejus? Neutiquam. Sinapi est, quod quod diutius teritur, eò insignius proditur. Cur itaque istud ad crudiora digerenda non adhibemus fercula? Cur nobis identidem in afflictionibus, & angustiis non insurreamus? Rex gloriæ, in quem desiderant Angeli aspicere, faciem suam non avertit ab increpantibus, & conspuentibus se, genas suas dedit vellentibus, corpus suum percutientibus improprium expectans & miseriam; & ego vermiculus tergiverabor quicquam amore ipsius sufferre? Cur non adimpleo ea, quæ desunt passionibus Domini mei in me coronandis, seu applicandis? Ille pro gloria Patris sui, & salute mea voluit pati flagella, ac crucem, & hunc ipsum dolorem quo crucior, hanc afflictionem, quâ molestor, voluit sentire in corpore suo, desiderio ipsius perferendi; & in me leniendi; ego unum flagellum istud amore ipsius, ut eodem levetur, excipere dedignabor? O me ingratum, & indignum meritis Passionis illius, si hoc fecero! O me stultum, ac fideratum, si nimium succumbo in afflictionibus meis, tanto habito solatio, auxilio, refrigerio!

17. 68. 21. XVII. O mi amantissime JESU, quæ-
 sivisti, qui simul contristaretur tecum,
 & non fuit; ecce adsum, libenter affli-
 gar, & contristabor tecum, ut socius
 tuorum laborum, ac ærumnarum esse
 merear. Quis mihi det, ut pro te moriar,
 Fili Dei? etsi das hanc unicam afflictio-
 nem, cur abominabor illam? Solantur
 se alii ex societate afflictorum, & gau-
 dium est miseris, socios habuisse dolo-
 rum; cur me non consolabor ego, si unâ
 cum Deo meo patiar? Satis mihi hoc
 Domine, ad omnem abstergendū mœ-
 rorem; satis ad levamentum miseria-
 rum. Non ampliùs conquerar, me so-
 lum excipi casibus adversis, me dunta-
 xat confici curis, exedi sollicitudinibus,
 inundari tempestatibus; traduci, pro-
 scindi, conculcari, cum tecum patiar.
 Imò hoc etiam meos levabit questus,
 quòd neminem fratrum meorum in si-
 mili videam necessitate.

Adhibe, ô fidelis anima, hac ratione
 hoc sinapi, & in cunctis afflictionibus
 tuis levamen ex eo capies. Si fortè defi-
 cientibus viribus languere cœperis; oc-
 currat tibi, quòd ipse verè languores
 nostros portavit, & dolores nostros ipse
 tulit. Si esuris, veniat in mentē, & ipsum
 Dominum tuum exactis quadraginta
 diebus jejunii, fame fuisse divexatum. Si
 sitis in defectu potus cujuscumque, cogita
 & ipsum sitivisse in cruce, & felle ac ace-
 ro potatum fuisse. Si alia irrogatur inju-
 ria, illum innocentissimum morti adju-
 dicatum memento, &c. Ita nullus labor
 est, nullus dolor, sive spiritualis, sive
 corporalis, cujus non habeamus sola-
 tium, ac levamen, in Christo, sacratissi-
 mo sinapi nostro.

Et ad hoc credo invitatur nos gustan-
 dum, quum dicit: *Venite ad me omnes,
 qui laboratis, & onerati estis, & ego resi-* *Matt. 11.*
ciam vos. Venite per profundam con- *28.*
 siderationem ærumnarum mearum in
 laboribus, ac oneribus vestris, ut parti-
 cipes evadatis gaudiorum, ac consola-
 tionum temporalium, & æternarum.
 Venite in hoc exilio, ut requiem capia-
 tis in parato vobis domicilio. Venite
 pressuris fessi, ut remigretis solationum
 meorum professi.

Hoc est, quod subinde fidelibus uni-
 versis præscripsit S. Petrus Apostolus:
Christo in carne passo, & vos eadem cogi- *1. Pet. 4.*
tatione armamini. Nihil enim invenie-
 tur tam forte ac validum, quod hoc bel-
 landi genere non expugnetur; nihil
 tam invictum, quod hac cataphracturâ
 non sternatur; nihil tam durum, quod
 non erecto animo toleretur, si virtus
 crucis dominicæ in memoria teneatur.

Hoc est, quod Coapostolus Paulus
 inculcat: *Recogitate eum, qui talem su-* *Heb. 12.*
stinuit à peccatoribus adversus semet-
ipsum contradictionem, ut non fatigemi-
ni animis vestris deficientes. Expendite,
 inquit, Christum Dominum tam duros
 ab impiis sustinuisse cruciatus, & robur,
 vigoremque mentis inde haurietis, ne
 unquam in laboribus vestris perferen-
 dis deficiatis. Expendite, quàm modica
 sint, quæ toleratis, si recordemini, quid
 biberit is ad patibulum, qui vos invitatur
 ad regnum. Nihil vobis arduum erit, si
 toto vobis figatur in corde, qui pro vo-
 bis fixus est in cruce. Ita eveniat,

JESU patientissime.

CONC. XII.